

„Acuzații nebunești” – ultima redută a fărădelegii

18 iunie 2004

Gili Cârstea

Sub o puternică presiune psihică, în disperare fără margini, cu toate speranțele năruite, Iov s-a ridicat deasupra condiției umane, onorând magistral pe Creatorul lui. Nu a înțeles nici motivele, nici cauzele acelor nimiciri cumplite care l-au lăsat fără avere. Nu găsea nici un răspuns pentru dispariția copiilor lui. Nu avea argumente spre a combate raportul servitorilor lui. Nu știa ce este cu focul lui Dumnezeu care s-a coborât din cer și i-a ars turmele. Nici nu a venit un înger din cer să-i spună că în țara luminii guvernarea lui Dumnezeu este pusă în discuție. Nu a avut nici o vedenie care să-i arate că dezastrele care l-au lovit sunt opera lui Satana.

Cu toate acestea, raportul biblic spune că Iov „nu a păcătuit cu buzele lui.” Și mai spune ceva. În versiunea King James, versetul continuă spunând că Iov „nici nu l-a acuzat nebunește pe Dumnezeu” (Iov 1:22).

Deși nu-și dădea seama că se află sub privirea scrutătoare a întregului univers, deși nu prea avea el cunoștințe despre marea controversă, deși nu știa nimic despre lucrarea lui Hristos de a descoperi caracterul Tatălui în fața lumii, Iov nu și-a permis să-L acuze pe Dumnezeu nebunește. Iar acest lucru se întâmpla atunci când teologia vremii își permitea să-L acuze pe Dumnezeu nebunește, așa cum făceau prietenii lui teologi.

Să ne întoarcem acum la teologia zilelor noastre. Averile noastre nu au fost furate de sabeeni, ei chiar ne fac cadouri. Peste copiii noștri nu s-au năruit clădirile frumoase pe care le ridicăm spre a le oferi tot confortul de care au nevoie. În plus, noi avem la dispoziție raportul confruntării din spatele tragediei lui Iov. Avem lumină despre marea controversă. Avem și exemplul lui Hristos, o splendidă expunere în direct a caracterului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, noi nu urmăm exemplul lui Iov. Unul dintre teologii noștri de vază a făcut o sinteză a ceea ce el spune că este concepția adventistă despre caracterul lui Dumnezeu. Iată cum sună ea: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos” (vezi Curierul Adventist, februarie 2002, și articolul Scrisoare deschisă către redactorul revistei „Curierul Adventist”).

O acuzație de-a dreptul nebunească, pentru care ar trebui să ne cerem scuze zi și noapte în fața juriului ceresc. Aceasta era și concepția prietenilor lui Iov. Pe cei care fac bine, Dumnezeu îi umple de binecuvântări, iar pe cei care nu-L primesc pe Hristos, îi pedepsește până la exterminare.

Cel puțin Elifaz din Teman avea o scuză. El nu avea la dispoziție nici Matei 5:39-48 și nici nu auzise despre un oarecare Pavel, care vorbea cam ciudat prin Romani 12:19-20 sau 1 Corinteni 13. El nici nu avea habar de depozitul imens de raze prețioase despre neprihănirea lui Hristos pe care noi îl numim Spiritul Profeteției, care nu vorbește deloc în tonuri confuze la acest subiect:

„Satana este mereu la lucru, cu energie intensă și sub o mie de măști, spre a reprezenta greșit caracterul și guvernarea lui Dumnezeu” (Patriarhi și Profeți, pag. 78).

„Deși nu a putut să-L alunge pe Dumnezeu de pe tron, Satana L-a acoperit cu atribute satanice, și a pretins atributele lui Dumnezeu ca fiind ale lui” (Review and Herald, 14 aprilie 1896).

Cu toate acestea, poporul nostru este învățat că va fi pedepsit de Dumnezeu până la exterminare dacă refuză oferta Sa mântuitoare. Cărturarii noștri contează încă pe valoarea unei slujiri sub teroare. Ei cred că dragostea obținută sub amenințarea cu moartea este acceptabilă în împărăția neprihănirii. Acum, când marea controversă se apropie de sfârșit, nouă ni se pare o iresponsabilitate fără margini să arunci în ochii universului, deja convins despre nevinovăția lui Dumnezeu, asemenea acuzații nebunești împotriva caracterului Său iubitor.
